

הבלדה על קטאר

לא מעט פרידות כואבות אספוג החודש: הערוץ החביב שלי הופקע לטובת כדורגל, והחברים עסוקים בצפייה במשחקים ובבליסט גרעינים * מה נותר לי לעשות? ללמוד את הז'רגון ולחכות עד יעבור זעם

הטוטאל פוטבול, שבה כל אחד עושה מה שהוא רוצה. מאז אני נאלץ לחיות על פי שיטת הטוטאל סלף קוקינג, כיוון שהגברת הכריזה שהיא לא נכנסת למטבח, כך שהארוחות שלי הן על טהרת הטוטאל חביתה מקושקשת.

החבר שהעביר אותי את ההשתלמות לקראת המונדיאל הסביר לי עוד פרט מידע חשוב, והוא עניין טכנולוגי חדש יחסית בשם VAR, ראשי תיבות של Video Assistant Referee, או בעברית תקנית שיפוט מסך, שבו השופט במגרש יכול להתייעץ עם שופט שיושב בחדר ממוזג וצופה בגרסה מצולמת של המשחק, כך שהוא גם יכול לתקן טעויות של השופט הרגיל והמזיע. כשהשופט על המגרש רוצה להיעזר ב־VAR הוא מסמן בידיו תנועה של מסך, ואז ניגש למסך כדי לבדוק אם הוא פסק נכון או סתם לגנוב כמה שניות של צפייה בקרדישיאנו.

כחלק מהדיבור היעניימבין שלי בכדורגל, המליץ החבר לזרוק את המשפט "ה־VAR הרס את הכדורגל" או ההפך: "אני לא מבין איך פעם הסתדרנו בלי ה־VAR" – תלוי כמובן ברוח הנושבת בחדר והכיוון שאליו הולכת השיחה. מכיוון שישראל לא ממש מצליחה להתגנב למונדיאל והישיגנו בתחום מוגבלים מאוד, בואכה עדיף שנתרכז בהייטק ובכ"י סאות פלסטיק – טוב נעשה אם במקום לבזבז זמן ומשאבים על ניסיון לגדל כדורגלנים, נתמקד בהכשרת שופטי מסך. אנחנו הרי אומת ההייטק והמסכים, וגם כאלה שאינם מת־כנתים עשויים להצטיין בבהייה במסך 50 אינץ', ומכיוון שאפילו להיות שופט כדורגל רגיל דורש כושר גופני, כדאי שנתמקד בשופטי טלוויזיה. העם היהודי אף פעם לא הצ־טיין בריצה, אבל בישיבה מול טלוויזיה בחדר ממוזג אנחנו מצוינים, ואם ירשו לשופטים גם לאכול שטוחים ובפלות מול המסך, בכלל נהיה מעצמה בתחום.

הרעיון של VAR יכול להשתלב גם בחיי היומיום. מכיוון שהחלטת השופט כאן היא מבוססת טכנולוגיה ולכן נחרצת ומסיימת כל ויכוח, אולי כדאי להכניס מצלמות מסכים ושור־פטים לתחומים נוספים. בכל מחלוקת בבית או ברחוב, מריב עם אשתך ועד ויכוח על חניה, תוכל להרים ידיים בתנועת מלבן, השופט הרלוונטי ייכנס לתמונה, יצפה בחומר ויכריע אם אתה ברדקת את המטבח או שזו אשתך שהיתה רעבה ב־3 בלילה, ואם אתה שפשפת את הרכב של השכן או שהוא גילח את הקיה.

מחוץ לקופסה

השבוע, עוד בטרם התחיל המונדיאל, הזמינו אותנו חברים לערב משחקי קופסה. על פניו ערב סאחי ובלתי דיגיטלי בע־ליל, שמתאים ליורמים מסוג מאוד מסוים. אלא שהערב הזה, שבו נכחו גם הילדים הבוגרים של המוזמנים, שכולם חיילים חכמים בצה"ל, היה מקסים במיוחד. הנוכחים התפצלו לקבוצות, הניחו את הניידים בצד ושקעו במבחר משחקים נטולי מסך, מ־רמי קוב" ועד משחק שלא הכרתי שנקרא "שם קוד", שבו מנסים השחקנים לנחש מילים שאחד השחקנים האחרים ניסה להעביר להם באמצעות רמזים.

אני מודה שהיה כיף גדול לשחק עם צעירים שסוף־סוף ראיתי את פניהם, ולא רק את מרכז הפרחת בגלל שהראש שלהם שקוע בטיקטוק. המוח שלי חווה פעילות יצירתית שהוא כבר מזמן שכח כנראה, מאז ששיחקתי עם הבנות שלי לפני עשור או יותר "מונופול" ביום כיפור. אם מסורת החזרה בזמן הזה תימשך, אולי במפגש הבא גם נבנה בלגו על השטיח ונקפוץ בבריכת כדורים. מומלץ. *

yairn@israelhayom.co.il

שהמעביר לא יודע עליו; עכשיו, כשיש גם מונדיאל, הסיכוי שהם יעשו משהו פרודוקטיבי דומה לסיכוי שנבחרת ישראל תעפיל לשם מתישהו.

בינתיים, הנשים שפחות בקטע ימצאו להן עיסוקים אחרים, המסעדות יהיו ריקות, הברים מלאים ואולמות ההופעות יאכ־לו רק גמלאים או חובבי התעמלות אמנותית.

מכיוון שעם כל הכבוד לאהבתי לנשים אני לא רוצה לה־תנתק לגמרי מעולם הגברים, ביקשתי מחבר שיסביר לי קצת מושגי יסוד מהכדורגל העכשווי, כדי שבמקרה הצורך או אם אוזמן לאחר מהמפגשים של החברים, אוכל לזרוק איזו מילה ולא לצאת טמבל מוחלט.

כך למדתי את השמות רונאלדו, מסי, אמבפה (מתברר

איור: עובדיה בנישו

שזה לא משהו שרופאי שיניים מתקינים לך בחלל הפה אלא כדורגלן צרפתי), והבנתי שעם משפט כמו "למרות שהוא כבר לא ילה, למסי היו אתמול כמה רגעים יפים", אני יכול לצאת מבין עניין למרות שהמשחק האחרון שראיתי היה בטלוויזיה סילורה שחור־לבן.

החבר גם הסביר לי שיש שיטת משחק שנקראת טיק־טאקה ושלא אגיד בטעות טיק־טוק. עוד דבר שאני משנן בימים אלו הוא המשפט "כדורגל משחקים 90 דקות ובסוף הגרמי־נים מנצחים", למרות שכדור שני לשואה אין לי עניין שזה באמת יקרה. הומלץ לי גם לשלב בשיחה את המונח "טוטאל פוטבול", שיטת משחק שהומצאה על ידי ההולנדים ובה כל שחקן יכול לשחק בכל תפקיד על המגרש ללא הגדרה ברורה, ושזכור שלה מוציא אותך מומחה לכדורגל למרות שמבחי־נתך זה טוטאל שעמום.

כחלק מהאימונים שלי מלמלתי אתמול לגברת הראשונה שהבלאגן שהשארתי במטבח הוא חלק מהאמונה שלי בשיטת

השבוע החלו משחקי המונדיאל בקטאר, וכל העולם, חוץ ממני, כמרקחה.

אפילו אני, שאין לי שום מושג ירוק בכדורגל, והחלוץ היחיד שאני מכיר זה החלוץ שבא לקיבוץ מהשיר ההוא, לא יכולתי להתחמק מדיוני המונדיאל ומה שמסביבו, כולל הביקורת על הקטארים שמפירים זכויות אדם, על כמות בלתי נתפסת של הרוגים בקרב העובדים הזרים שבנו את האצטדיונים, חשדות לשוחד שניתן לנבחרת אקוודור כדי שתפסיד לקטארים (כנראה היתה בעיה עם ההעברה בביט, כי בסוף האקוודורים ניצחו) והאיסור לשתות אלכוהול, שמבאס את האוהדים. גם אנחנו משתתפים במונדיאל, רק באמצעות פעילויות ספורטיביות כמו ריצה לקנות מסכי טלוויזיה גדולים לפני שייגמרו וקליעת קילוגרמים של פיצוחים לתוך הפה.

רוב המשחקים ישודרו אצלנו בכאן 11, ערוץ שאני דווקא מחבב, אבל עכשיו אני והוא ניאלץ להיפרד למשך חודש, בתקווה שהוא עדיין יהיה בעניין שלי גם אחרי שהוא יבין שאני גבר שלא מתעניין בכדורגל ולא יראה משחק, גם אם הקטארים ישלמו לו על זה (אוקיי, יש על מה לדבר, אני מקבל גם ריאליים). ההחלטה של הערוץ לחגוג את "חג המונדיאל" (כאילו חסרים לנו חגים), כמו שהם קוראים לזה, לא הפרי־עה להם לשדר השבוע תוכנית דוקומנטרית די מזעזעת על תנאי המחיה המחרידים שבהם הועסקו הפועלים שבנו את האצטדיונים המהודרים.

מייד אחר כך שודרה תוכנית עליוזה וחגיגית לכבוד חג המונדיאל, כאילו לא ראינו לפני דקה שאלה שבנו את הח־גיגה הזו גרו עם עוד 30 אנשים בחדר, עבדו ב־50 מעלות חום ומתו כמו זבובים.

שיהיה חג מונדיאל שמח. כנראה גם בערוץ יש דעות חלו־קות על השידורים, כי הכיתוב על המסך במשך כל הערב הוא "ישיב דוחה". אפילו אני, שלא ממש מתלהב מהאירוע, מוצא שהמילה "דוחה" היא קצת מוגזמת.

אבל לא רק מכאן 11 (שמבחינתי הופך החודש לכאן 11 צעירים עם עורף אנרגיה שרצים אחרי כדור) אני נאלץ להיפרד. כל חבריי הגברים ניתקו איתי קשר למשך חודש, כי הם הבינו שאני פשוט לא מבין על מה הם מדברים. ההתעניינות שלי בכדורגל נעצרה ממש מזמן, כשהייתי נער וכשהשיר "מה מה מה מה נה נה נה מוכי נתינה" צעד במצעד הפזמונים.

גם אז אפשר היה לרמות את הפער בין ההבנה שלי בת־חום לזו של חבריי, לפער שבין רמת המשחק במונדיאל לרמה בליגה למקומות עבודה. אני לא בור מוחלט, אני אוכל לזהות את הסנטר של שפיגלר ולהצביע על פלה אם הוא יעבור מולי ברחוב ויחזור להיות בן 20, אבל זהו פחות או יותר. אני יודע שכשהכדור נכנס לשער מקובל לצעוק "גול!" ולהיעמד על הרגליים, אלא אם כן זה גול שחטפה הקבוצה שלך, ואז אם תעשה את זה האוהדים שלידך עלולים להפוך את הראש שלך לכדור.

אם אני צריך לנבא מה יקרה בחודש הקרוב, אני מניח שמ־רבית הגברים יתמקמו חזק מול המסך, שבחלק מהבתים כבר נהיה כמעט בגודל של המגרש. במקומות העבודה לא ידברו על שום דבר אחר, כולם ינתחו את המשחק של אתמול, יקיימו הערכת מצב לגבי המשחק של הערב ויסכמו את הנקודות של כל אחד בהימורים הפנימיים שעשו שם – השאלה היא מה היחס להימור על זה שהחברה תפשוט רגל בסוף החודש, כי אף אחד לא עבר בו. גם ככה אני קורא שמאז הקורונה רבים בוחרים לעבוד מהבית, ובעצם לא ממש עובדים כשהם נמצאים בו, כי מי רוצה לעבוד כשהוא בבית, ולחלקם יש מקום עבודה נוסף